

AUDIOREPORTÁŽ- MARIE LAUERMANNOVÁ

Paní Lauermannová se narodila 31.7.1942. Se svou rodinou žila v Postřelmově. V období druhé světové války jí byly dva roky a vyprávěla nám jednu vzpomínku, na kterou dodnes nezapomněla: „*A já, protože jsem měla dva roky, si pamatuju z té válečné doby jednu jedinou událost, a to bylo to, že jsem se svým starším bratrem vylezla u babičky před branku a okolo šel zástup mládeže, kteří se jmenovali Hitlerjungend. Já stála u té branky a koukala na ně, dvouletý děvčátko, a když šel kolem mě ten jejich bubeník, tak mě praštil do hlavy tou paličkou.*”

A dále jsme se ptali na její život a rodinu. Zjistili jsme, že její otec měl velice pohnutý osud. Za druhé světové války byl nuceně nasazen do Mostu, kde vyráběli motory do letadel pro Němce. Protože se ale dopustil sabotáže, utekl se ukrýt domů do Postřelmoiva. „*Když můj otec utekl z toho Mostu a ukrýval se v domku mé babičky, protože jsme u nich bydleli, tak na nějaké udání, to já nevím a nikdo to neví, přišli četníci a to byli četníci čeští a měli s sebou psy a toho mého tátu hledali. On se ukryl do komína v tom domku, ale protože tam byli ti psi, tak toho mého otce našli, zatkli ho, odvedli ho do vězení do Šumperka a potom jeho osudy byly velmi nepěkné, protože byl převezen do tábora Gross Rosen v Polsku. A tam odsud prožil takový ten pochod smrti přes celou republiku až na německou Šumavu do tábora Flossenburg a tam 4.4.1945 zemřel.*”

Pár týdnů na to válka skončila. V roce 1948 nastoupili k moci komunisté. V roce 1968, v období „Pražského jara“, byly postupně zaváděny politické změny vedoucí k mírnějšímu, demokratičtějšímu komunismu. 20. srpna 1968 ale tyhle změny zarazila vojska Varšavské smlouvy, která ten den vstoupila na naše území a pak nás několik desítek let okupovala. V srpnu toho roku byla paní Lauermannová na mateřské dovolené. Vzala si kolem půl desáté ráno kočárek a šla se projít na starou Heřmanskou cestu. Tam ji však zastavila polská armáda. „*A já jsem ten den, asi tak v půl desáté, jak se to tak dělá, vzala kočár a jela jsem po staré Heřmanské, což je taková polní cesta, která vede na Heřmanskou silnici. Tam jsem dojela, otočila jsem kočár a po té Heřmanské jsem jela do Štítů asi tak kilometr. A najednou jsem narazila na řadu tanků, který tam stály takhle narovnaný až po Štíty a já jsem s tím kočárem takhle jela úplně zkamenělá, protože ti vojáci na mě koukali, pohvizdovali. Já jsem prostě*

úplně zmrzlá dojela do těch Štítů a málem jsem se zhroutila, protože ten kilometr s tím kočárem jsem jela kolem jednoho tanku vedle druhého.”

Začalo tedy období tzv. normalizace. V té době paní Lauremannová nastoupila do školy ve Štítech jako učitelka a museli povinně spolupracovat s ruskou školou a tvářit se jako kamarádi.

V roce 1989 se dočkala sametové revoluce, kterou velmi prožívala. Po revoluci se stala členkou městské rady ve Štítech.

Nakonec nám paní Marie Lauermannová řekla, co vzkazuje dnešní mládeži: *„Věnovat se škole. Věnovat se rodině, pomáhat mamince, tatínkovi, babičce a dědečkovi, žít s nimi. Ještě vám řeknu takovou věc, kterou jsem já trochu neposlechla, a to vám radím: ptejte se! Ptejte se babičky, ptejte se dědečka, ptejte se sousedů, který něco zažili, protože až oni odejdou, to já právě pociťuju na sobě. Až oni odejdou, už nikdo vám to neřekne.“*